

TANCAR LA FINESTRA

DiariAndorra.ad

Versió per imprimir

Tema el dia

• VIOLÈNCIA DE GÈNERE

“D’aquesta nit no passa”

La víctima del crim domèstic havia confessat a alguna amestat molt íntima les amenaces que li proferia el marit. Però ni ella mateixa no se les creia.

T. Solanelles / P. M. Vivas

Andorra la Vella

• Del “d’aquesta nit no passa” al “no t’amoïnis que no ho farà” hi pot anar molt. O molt poc. Ilidio i María eren una parella madura i sense gaires ensurts. Discreta. Sense aldarulls ni males paraules. O això és el que pensaven els veïns de l’edifici número 83 del carrer Prat de la Creu. María Silva dos Santos, però, ja havia advertit alguna amiga de molta confiança de les amenaces de què era objecte. Les havia explicat, sí. Però ni ella mateixa no se les creia. Era un mal passatger. Una reacció impulsiva. Però del dit al fet... fins dijous. Una de les amigues més amigues la va avisar. El seu marit no estava de broma. Però ella, ni volia fer patir l’amiga ni creia que realment passés res. “No t’amoïnis que no ho farà”, diuen que María va dir a l’amiga, que no tan sols sabia de quin peu podia calçar Ilidio Carneiro, sinó que havia vist una situació que no li va agradar gens. Aquells veïns que mai no havien sentit ni una paraula fora de lloc ni un cop de porta d’estrèpit – potser és que els materials aïllants són molt bons o que és ben cert que cada casa és un món – recordaven ahir les explicacions d’una de les amigues. Una de les que els va empènyer a alertar amb vehemència la policia, que d’entrada era escèptica, segons les fonts, a prendre partit en l’afer. Aquesta dona hauria acudit dijous a la tarda a casa de la seva amiga, a casa de María, vaja. La dona, l’ara víctima, no hi era. La porta la va obrir el marit. Ilidio, suposadament, va advertir de l’absència a l’amiga de la seva parella. Tot i això, la va convidar a passar si ho volia. L’home, segons hauria explicat la visitant, ja començaria a presentar alguns símptomes d’embriaguesa. “D’aquesta nit no passa que la mato. La mato.”

La trucada

L’amiga va refusar el convit. De fet, no va anar més enllà del peu de la porta. I en sentir les paraules de l’home va marxar cames ajudeu-me. Esperitada. I no va trigar a trucar a María. La va avisar. Que anés amb compte. Que l’estat d’Ilidio no semblava el més encoratjador; just el contrari. Que l’amenaça semblava de veres. Que la situació feia mala pinta. “No t’amoïnis que no ho farà. No farà res.” La dona deuria tornar a casa. I ja mai més no en va sortir amb vida. I com que no era normal que no es deixés veure les amestats van començar a patir. I com que era encara menys habitual que no complís els compromisos, el patiment encara va anar a més. Ningú no havia notat res anormal a l’escala. Però els veïns van fer cas a les amestats. Elles sí que estaven al corrent del deteriorament de la relació. Elles sí que sabien que d’aquella nit de dijous podia no passar.

Condemna unànime del crim des de les associacions de dones

L’Associació de Dones (ADA) i l’Associació de Dones Migrants (ADMA) van condemnar ahir el crim de la portuguesa estrangulada pel marit al domicili conjugal. Mari Carmen Barbero, presidenta de l’ADMA, va manifestar que els fets li provocaven “molta tristesa i molta pena, i sempre estàvem tement que pogués passar”, arran dels casos de violència domèstica que tracta el col·lectiu. En nom

de l'ADA, la mediadora social, Elvira Geli, va mostrar la seva repulsa per la mort de la dona a mans del marit i va advertir que “sembla mentida que hagi passat això aquí, a Andorra, perquè fa molts anys que no hi havia un cas de violència de gènere amb resultat mortal”. I hi va afegir que “sembla mentida” que en uns fets amb un final així “no hi hagués cap denúncia per part de la víctima i s’ha d’esbrinar si havia acudit a algun servei d’atenció social del país”.

La presidenta de l'ADMA va tornar a reclamar ahir l’existència d’una llar d’acollida per a dones maltractades “perquè encara que l’home sàpiga que és allà no és igual que si és en un pis”, i va manifestar que aquest fet “ens fa constatar que és necessari que hi hagi un lloc on puguin estar protegides i acollides”.